

μελαμ-παγής, ής, ές : 1 qui se fige en noir-
cissant || 2 noir et dur [μέλας, πηγνυμι].
μελάμ-πεπλος, ος, ον, à robe noire [μ. πέ-
πλος].
μελαμ-πύγος, ος, ον, aux fesses noires ou
couvertes de poils noirs, *signe de force*; μ.
λίθος, sorte de basalte [μ. πυγή].
μελάμ-φυλλος, ος, ον, au feuillage sombre
[μ. φύλλον].
μελάν, neutre de μέλας.
μελάν-αιγίς, ιδος (ό, ή) 1 à la noire égide ||
2 *fig.* qui soulève de noirs tourbillons [μ.
αίγίς].
μελάν-αυγής, ής, ές, qui est d'un noir bril-
lant [μέλας, αύγή].
μελάν-δετος, ος, ον, dont les attaches ou la
monture sont noires [μ. δέω].
μελάν-εἰμων, ων, ον, gén. ονος, vêtu de noir
[μ. εἶμα].
μελάν-θάα, ας (ή) vue de ce qui est noir.
μελανία, ας (ή), au plur. taches noires [μέλας].
μελανό-ζυξ, υγος (ό, ή) aux noirs bancs de
rameurs [μ. ζυγόν].
μελανό-περος, ος, ον, aux ailes noires [μ.
περόν].
μελανο-πέρυξ, υγος (ό, ή) c. le préc.
μελανό-στολος, ος, ον, vêtu d'une robe noire
[μ. στολή].
μελάν-οστος, ος, ον, aux os noirs [μ. οστέον].
μελάν-ουρος, ος, ον, à queue noire : ό μ.
sorte de serpent venimeux [μ. ούρα].
μελανο-φορέω-ώ, porter des vêtements noirs
[μέλας, φέρω].
μελανό-χρος-ους, οος-ους, οον-ουν, de cou-
leur noire ou sombre [μ. χρώα].
***μελανό-χρος, gén. -χρους, nom. pl. χροες,**
c. le préc.
μελανό-χρος, ως, ων, gén. ωτος (ό, ή) de
couleur noire ou sombre; *fig.* sombre, triste
[μ. χρώς].
μελάντατος, μελάντερος, v. μέλας.
μελαντηρία, ας (ή) noir de cordonnier [με-
λάνιν].
μελάν-ύδρος, ος, ον, aux eaux noires, som-
bres [μ. ύδωρ].
μελάνω (seul. prés. 3 sg.) devenir noir ou
sombre [μέλας].
μέλας, αἶνα, αν, gén. μέλανος, αἶνης, ανος,
noir : I *au propre* : 1 noir, de couleur
noire : νύξ μ. Il. noir vaisseau, *à cause du*
badigeon de goudron; τὸ μέλιν, le cœur noir
(du chêne), ou noir pour se teindre, ou l'encre
ou noir pour écrire et pour peindre || 2 *p.*
ext. sombre, *en parl. du soir*; brun, *en*
parl. de pers. || II *fig.* 1 sombre, triste, fu-
neste : μέλιν νέφος θανάτοιο, Il. le sombre
nuage de la mort; μ. θάνατος, Il. la sombre
mort; μ. τύχη, Eschl. sort funeste; μ. ἀρχ.
Eschl. imprécation funeste, etc.; ήμέραι μέ-
λαιναί, Plut. jours sombres; *pass.* morose
|| 2 méchant || *Cp.* μελάντερος, *var.* μελανώ-
τερος; *sup.* μελάντατος [cf. lat. málus, sscr.
malas « sale », malam « saleté », etc.].
μέλασμα, ατος (τό) tache noire [μελάνιν].
μελασμός, οῦ (ό) c. le préc.
μέλδω (seul. prés.) faire fondre; *au pass.*
fondre, entrer en fusion : λέβης κνίσθη μελό-
μενος, Il. chaudière où fond la graisse.

1 **μέλε, ώ μέλε,** *en parl. à un homme ou à*
une femme, mon ami! mon bon ami!
2 **μέλε, poét. c.** έμελε, 3 *sg. impf.* de μέλει,
v. μέλω.
μελαγρίς, ιδος (ή) pintade, *oiseau.*
μελεδαίνω, ής (ή) s'inquiéter, se préoccuper :
τινός, de qqe ch.; τινά, de qqn || 2 prendre
soin de, soigner : τινά, qqn [μελέδω].
μελεδήμα, ατος (τό) inquiétude, souci, soin;
μελεδήματα θεών, Eur. sollicitude des dieux
(pour les hommes) [μελεδαίνω].
μελεδών, ώνος (ή) soin, souci [μέλει].
μελεδώνη, ής (ή) souci, inquiétude.
μελεδωνός, οῦ (ό έ ή) qui prend soin de,
gardien, gardienne [μέλει].
μέλει, impers. v. μέλω.
μελειστί, adv. par membres, par morceaux
[μέλος].
μελέμεν, inf. prés. έργ. de μέλω.
μελεο-παθής, ής, ές, infortuné [μέλεος, πά-
θος].
μελεό-πονος, ος, ον, c. le préc. [μέλεος, πέ-
νομαί].
μέλεος, α ου ος, ον : I vain, *c. à d.* 1 inutile;
adv. μέλεον, en vain || 2 vain, sot || II mal-
heureux, infortuné, misérable : μ. τινος,
malheureux en qqe ch. ou à cause de
qqn.
μελεό-φρων, ων, ον, gén. ονος, dont l'esprit
est soucieux, malheureux [μέλεος, φρήν].
**μελετάω-ώ (f. ήσω, postér. ήσμαι, ao. έμε-
λέτῃσα, pf. ήμυς.)** I prendre soin, s'occuper
de : τινος, τι, de qqe ch.; *en mauv. part.* :
μ. δοξαν άρετης, Thc. rechercher une répu-
tation de bravoure || II *p. ext.* 1 s'occuper
de, exercer, pratiquer : τόξω και άκοντίφ,
s'exercer à l'arc et au javelot; μ. τοξάζειν
και άκοντίζειν, Xen. s'exercer à tirer de l'arc
et à lancer le javelot; μ. άποθνήσκειν, Plat.
s'habituer à l'image de la mort; *au pass.* :
τό ναυτικόν ούκ ένδέχεται εκ παρέργου μέλε-
τῃσθαι, Thc. l'art du marin n'admet pas
qu'on s'y applique en passant; εύταξία μετά
κινδύνων μελετωμένη, Thc. habitudes de dis-
cipline s'acquérant par l'exercice au milieu
du danger || 2 *particul.* s'exercer à la dé-
clamation oratoire, d'ou déclamer, réciter
[μελέτῃ].
μελέτη, ής (ή) I soin, *c. à d.* 1 souci, in-
quiétude || 2 sollicitude || II action de s'oc-
cuper de, d'ou : 1 pratique, exercice : πόνων
μ. Thc. la pratique des fatigues, *en parl.*
de la discipline spartiate; θανάτου μ. Plat.
la pratique de la mort, *c. à d.* du sommeil,
l'habitude du sommeil; *au plur.* exercices
ou manœuvres militaires || 2 exercice ora-
toire, déclamation [μέλει].
μελέτημα, ατος (τό), étude, exercice pra-
tique [μελετάω].
μελετηρός, ά, όν, qui aime l'exercice ou
l'étude || *Sup.* -ότατος [μελετάω].
μελετητέον, adj. verb. de μελετάω.
μελετητήριον, ου (τό) lieu d'exercice [μελε-
τάω].
μελέτωρ, ορος (ό) qui prend soin de, qui se
charge de [μέλω].
μέλημα, ατος (τό) 1 objet de soin, de solli-
citude || 2 *en parl. de pers.* être cher, cause